

HET BLAD IS DOOD, LEVE DE BLADBLAZER!

Ik weet niet of u hetzelfde is opgevallen, maar afgelopen herfst leken de kleuren van bladeren aan de bomen feller dan andere jaren. Deze herfst leek wel de kleurigste van alle herfsten tot nu toe. Kwam dat door de warme zomer? Het voelde alsof een lange warme zomer feestelijk en kleurrijk werd uitgeluid.

Wat betreft herfstbladeren valt me de laatste jaren het een en ander op. In de gemeente waar ik woon, worden in de wijken grote vierkante manden van gevlochten staaldraad geplaatst. Daarin kan de burger overtolgige bladeren deponeren. De manden zijn verrassend snel vol en worden keurig op tijd geleegd. Ook zie ik de laatste tijd gemeentewerkers met grote loeiende bladblazers door de stad lopen. De bladeren worden op langgerekte hopen geblazen en vervolgens door zuigkarretjes gretig opgeslorpt. Dat gebeurt niet één keer, maar net zo vaak totdat de kronen van de bomen helemaal kaal zijn. Dat kost veel geld. En dat allemaal ondanks de magere economische tijden waarin bezuinigingen en budgetreducties aan de orde van de dag zijn. Bladverwijdering moet dus wel een zaak zijn van groot belang en van hoge prioriteit.

Vanzelfsprekend spelen de doe-het-zelfzaken op deze bladproblematiek in. In de folders staan aanbiedingen waarmee u zowel kunt blazen als zuigen. En menig straatgenoot zie ik op zaterdagochtend ijverig zijn stoep schoonblazen alsof hij – het is nooit een zij – braaf aan de gemeentelijke bladverordening wil voldoen.

Dode blaadjes vormen sinds kort een grote hindernis voor de mensheid. Sinds een aantal jaren zijn blaadjes op de spoorrails een wezenlijk probleem. Zij veroorzaken vierkante wielen. Die leiden tot treinvertragingen, vereisen kostbare reparaties en resulteren in duurdere treinkaartjes. Ook binnenshuis valt het blad in ongenade. De kunstkerstboom wint terrein ten koste van de kerstboom van hout en naald. Vallende naalden op het tapijt zijn een gruwel. Blazen helpt hier niet, hier moet zij – het is bijna nooit een hij – zuigen.

Wat is er toch mis met het blad? De mens ontwikkelt er een groeiende afkeer voor en ontwerpt apparaten om dit bruine gevaar voor de mensheid het hoofd te bieden. Ik vrees dat het allemaal tekenen zijn dat de afstand van de mens tot de natuur groter wordt. We willen niets met verval te maken hebben. De jeugd moet eeuwig zijn en de natuur maakbaar. Alleen de bebladerde grafsak houdt nog stand om met een sombere sfeer ons overliden te omlijsten. De lauwerkrans als teken van triomf heeft al lang geleden afgedaan. Straks waarderen we alleen nog maar het vijgeblad als symbool om onze schaamte te verbergen, en hebben we geen blad meer nodig om voor de mond te nemen, want monddood zijn we allang niet meer.

Op school heb ik altijd geleerd dat bladeren nodig zijn als nieuwe voedingsbron voor het volgend seizoen. Wanneer deze voedingsbron voortdurend wordt weggehaald, zullen er wellicht steeds minder blaadjes aan de bomen komen, en misschien op den duur wel helemaal geen meer. Dat zou zo z'n voordeel hebben. Het spaart ieder najaar veel kosten, inspanning en ergernis.

Ik verlang er nog wel eens naar om als kind, net als vroeger, met kaplaarsjes aan op straat door een berg bladeren te stappen en er doorheen te rollen. Het knisperend geluid te horen van een berg massa die niks weegt. Als we niet oppassen, kan een kind zo'n zelfde gevoel alleen nog maar krijgen in het ballenbad van IKEA. Plastic ballen, wel te verstaan.

Ik pleit voor eerherstel van het dode blad. Laat treinen in de herfst maar langzamer rijden, vertraging hebben ze toch en de wielen blijven rond. Laat gemeentewerkers in plaats van bladruimen in de straat de gemeentelijke natuur in trekken voor het uitvoeren van beheerswerkzaamheden. Dat is hard nodig. Laat kinderen door bergen bladeren lopen. En laat de natuur zelf de bladeren opruimen, dat kost niks, en zorgt ervoor dat er volgend jaar weer nieuwe blaadjes komen die in de herfst prachtig kleuren. Leve het dode blad. Dood aan de bladblazer!

Frans Coolen

